

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Kommunens adgang til at rejse sag om tilkendelse af pension).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 213) findes i tidenden sp. 4600, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2509).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Finn Christensen: Efter en dag med megen diskussion, megen spænding og lang tids forventning om at komme frem til det, som af mange anses for at være dagens emne, nemlig diskussionen om dagpengereformen, kan man måske sige, at det er meget naturligt, at den foregående debat om arveafgifterne nu på sin vis afløses af en ny diskussion, som måske kan koncentreres om et, opgør om den sociale arv af en lang række af de skævheder og uligheder, der stadig væk findes i vort samfund.

I den betænkning over lovforslagene, der er afgivet af Folketingets Socialudvalg, er der af oppositionen til dagpengelovforslaget stillet en række ændringsforslag. Det vigtigste af disse går ud på, at der fortsat skal være 3 karensdage i forbindelse med sygedagpengenes udbetaling. Jeg må sige, at jeg finder det meget beklageligt, at der ikke er opnået fuld enighed om det meget centrale punkt i dagpengereformen, afskaffelsen af alle karensdage nu. Alle synes i princippet at være enige om, at man skal afskaffe den forkastelige forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, der giver sig udslag i, at den ene store gruppe har ret til dækning under sygdom fra den første dag, mens den anden store gruppe selv må bære hele risikoen i de første dage.

Men nogle mener altså, at vi ikke har råd lige nu. Det er jo ikke noget ukendt fænomen i forbindelse med gennemførelsen af sociale reformer, at den sidste undskyldning for ikke at være med fuldt ud er: samfundet har ikke råd. Vi så for nylig den samme

indstilling komme til udtryk under diskussionen om forbedringen af de sociale pensioner fra 1. oktober i år, uden at jeg skal bruge denne anledning til at rejse en ny diskussion om det problem.

Det, der i virkeligheden er tale om med dette lovforslag, er i al sin enkelhed, at der bliver foretaget en væsentlig indkomstoverførsel til de dårligst stillede, det lægger jeg meget stor vægt på. Det er de raske, der skal betale til de syge, og jeg vil stille spørgsmålet: hvis vi ikke har råd til det nu, hvornår får vi så nogen sinde råd til det?

Jeg skal ikke bestride, at det er en stor reform, som det også er en stor opgave at få gennemført i praksis. Vi ved f. eks. ikke helt nøjagtigt, hvor mange der vil blive omfattet af den nye ret til dagpenge allerede fra den første sygedag, f. eks. fordi fraværet i dag ikke bliver registreret; det er jo for øjeblikket folks egen risiko. Men hvor længe har vi råd til blot at producere uden at tage hensyn til den menneskelige faktor? Det hæver sig på længere sigt i form af udslidte mennesker, lange sygdomsperioder og alt for tidlig pensionering. Vi har for nylig i fjernsynet overværet en lille debat om det problem, at tilkendelsen af invalidepension stiger meget stærkt i disse år.

Nu vil vi få en mulighed for at få gjort noget ved disse forhold. Det vil afløre sig, hvad det er for nogle virksomheder, der har for meget fravær, og disse virksomheder vil blive tilskyndet og tvunget til at gøre noget for at forbedre forholdene.

Det er de virksomheder, der i dag har de mange ulykker; det er de virksomheder, der i dag har usunde arbejdsforhold, eller hvor trivslen på arbejdspladsen er dårlig, dér, hvor folk føler sig stressede og bliver syge bare på grund af arbejdsforholdene, så syge, at de måske i mange tilfælde forsømmer på baggrund af de nævnte forhold, men hvor de ikke ville forsømme og ikke ville have sygedage, hvis bare arbejdsforholdene var nogenlunde tålelige. Det er efter min mening meget vigtigt, at vi giver folk en mulighed for at holde sig hjemme et par dage i de tilfælde, hvor de i dag bliver tvunget til at gå på arbejde, i mange situationer som en slags hverdagens helte blot for at smitte andre. Mange husker måske den gamle Storm Petersen-plakat med manden, der får et nyseanfald i sporvognen, og med